

[A. C. Normann.]

Noget af det mest betydningsfulde her som i de to andre forslag er mindstemålsbestemmelserne. Jeg synes, det tjener erhvervet til stor ære, at organisationerne har kunnet enes om bestemmelser, som ofte er udtryk for en meget betydelig resignation til fordel for helheden og fremtiden.

Når f. eks. fiskerne i Esbjerg og længere nordpå, vist helt op til Thyborøn, for hvem rødspættefangsten især fra Horns Rev spiller en afgørende rolle, hidtil har kunnet fiske og landsætte rødspætter med et mindstemål af 250 mm, men nu går med til et mindstemål på 260 mm, ligger der heri en betydningsfuld indrømmelse, som der er grund til at være glad for, når ensartede regler skulle være det mål, man stiler henimod — navnlig da en del andre lande, der også fisker i Nordsøen, aldeles ikke respekterer disse mindstemål og uden skrupler på den måde drager nytte af det danske fiskerierhvervs højere ansvarsfølelse overfor den fælles fiskebestand.

Jeg nævner dette for at få lejlighed til at anmode den højtærede minister om under fremtidige forhandlinger med de andre lande, der fisker i Nordsøen, at søge disse mindstemål presset op også for disse landes vedkommende, dels når der måtte byde sig mulighed for en ændring i Nordsøkonventionen, hvis bestemmelser med hensyn til mindstemål jo også ligger under dem, der nu agtes vedtaget her i landet, men navnlig naturligvis når lejlighed gives overfor de lande, som fisker efter mindstemål, der ligger betydeligt længere nede.

Med hensyn til ferskvandsfiskeriloven skal jeg afstå fra at gøre bemærkninger om enkeltheder, idet jo nu disse tre forslag kommer i udvalg, og der dér vil blive lejlighed til at tale om tingene. Jeg synes, at ferskvandsfiskerilovens bestemmelser i hovedsagen er tilfredsstillende, og det samme gælder bestemmelserne i lov om fiskeri i Randers fjord og Gudena, hvilke bestemmelser tjener til bevaring og udvikling af bestanden af laks og havørred. Det er muligt, at fredningsbestemmelserne er lige milde nok, f. eks. overfor gedder, men måske kan de begrundes så godt i udvalget, at der ikke er nogen grund til at røre nærmere ved dem.

Disse love er af grundlæggende betydning for hele fiskerierhvervet, hvis vilkår enhver må se det som sin opgave at gøre bedst mulige, dels fordi så mange mennesker er knyttet til det, men også på grund af dets enorme samfundsmæssige betydning.

Fiskeriet er måske det erhverv i Danmark,

der for den forholdsvis mindste valutaudgift tager mest fremmed valuta hjem, foruden at det forsyner os med en væsentlig og sundhedsmæssig højtstående del af vort eget fødevarerforbrug. Det vidner den fornylig udkomne fiskeriberetning stærkt om, og derfor er det noget, der må gøre indtryk på rigsdagen, at prisudviklingen har haft så alvorlige følger for fiskerierhvervet, at det vist ikke er nogen overdrivelse at sige, at mange fiskere i dette øjeblik står i den situation, at de praktisk talt ikke kan føre deres virksomhed videre.

Derfor vil jeg gerne, også af de udtalelser, der er faldet her i dag med henblik på fiskernes henvendelse til den højtærede fiskeriminister, tage anledning til at sige, at det ville være lykkeligt, om der kunne findes en udvej til at komme de dårligst stillede af fiskerne, måske erhvervet som helhed, til hjælp på en eller anden måde. Det er begribeligt, når et sådant forhold diskuteres, at der da fra regeringens side er modvilje mod at gå ind i en direkte subsidieordning overfor fiskeriet i øjeblikket, men på den anden side kan det vist siges med rette, at fiskeriets stilling for tiden er en sådan, at der knytter sig en stor samfundsmæssig interesse til erhvervets opretholdelse; jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, når han før fremhævede dette så stærkt, og faktisk er det jo intet mindre, det i dette øjeblik drejer sig om.

Jeg har talt med mange fiskere i det sidste par års tid om disse forhold, og også de oplysninger, der blev givet på Vestjysk Fiskeriforenings generalforsamling oppe i Lemvig, var sådanne, at de gjorde et meget, meget stærkt indtryk på deltagerne, ikke mindst de deltagere, der ikke var knyttet direkte til fiskeriet. At forholdene nu i mellemtiden, således som det ærede medlem hr. Fibiger pegede på, er bedret for fangstredskabernes vedkommende, er ikke udtryk for nogen afgørende vending i fiskeriets vilkår som helhed, også fordi fangstredskaberne jo ikke er den eneste ting på fiskeriets udgiftside, det drejer sig om, vel næppe nok den væsentligste. Man må også huske på, når man taler om fiskeriets vilkår, at det er vanskeligt for fiskerne at se bort fra netop den baggrund, dette erhverv i øjeblikket arbejder på, sammenlignet med næsten samtlige øvrige erhverv her i landet. Hele den konjunktur, som oprustningen i verden har medført, har jo haft en ganske særlig fordyrelse til følge af de ting, som fiskerne skal anvende, og når så samtidig deres indtægter i forhold til alle andre erhvervs her i landet falder stærkt, kan enhver se, at dette er-